
OLÁH ANDRÁS

műhiba

ahol halottaink masíroznak
ott szűkölni kezdenek
a szűkre szabott arányok
orvosi műhiba hogy élek – mondtad
s lélegzetvételeidet eltakarta a gravitáció
nem esett jól hogy eloroztad
a kidobott-kiselejtezett szavakat
– *de talán megakad rajtuk Isten tekintete...*
utóbb elhitted magad is
hogyan jelentéktelen voltál
akár a tegnapi zápor
de akkorra kinyíltak benned a jövőtlen terek
fölágaskodtak a gyomorhajos álmok
s hiába zsaroltalak
te már nem engedted a vágynak
pedig én benne lettem volna minden alkuban
– így maradtál közönyös révület
s talán már el sem hiszlek téged

a címzett ismeretlen

délutánra vártalak aznap de kint már
az utcalámpák doromboltak álmosan
mikor az ingemen igazgattad
zavartan a gyűrődéseket
idegen voltál – mint még sohasem –
mosolyod sirásba botlott
éreztem a maró sós ízt az arcodon
ajtó csapódott s tudtam
nem hagytál el csak kiveszett az ujjaidból
az a bizsergető szomjas fájdalom
ahogy ügyetlenül elejtettelek
mikor a lépcső alattad örökre elfutott...

